

XVI. Benedek pápa az egyik beszédében hangsúlyozta: „Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek a világ végezetéig. Isten igazi családjának építése. Egy közösség, amely nem ismer határokat, és amelyben a kultúrák és fajok sokfélesége ellenére mindannyian testvérek, és így a béke erejét alkotják.” Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy az emberek mindenhol meghallják az evangélium szavát és hogy az Egyház tanítása mélyen befolyásolja a lelkiismeretet, a mentalitást és az emberek szokásait. Ezzel hozzájárulunk az ember szabadságához, visszaadjuk tiszteletét, valamint segítjük az igazi kultúrát.

Krisztus eliteket keres, húzó mintát akar belőlünk, nemcsak statisztikai követőket! A modern társadalom az önálló személyiségeket dicsőíti.

Az új evangelizáció az örömhír paradoxonát mutatja be, amely szembemegy a világ áramlásával. Azok a szavak, amelyeket Jézus Krisztus az apostolokhoz intézett, amikor azt mondta nekik, hogy úgy küldi őket, mint bárányokat a farkasok közé, és személyes bizonyosságtételre kérte őket (vö. Mt 10,16-19). A mai keresztények áldozatainak száma riasztó és vészharangot fúj.

Karl Rahner már a II. Vatikáni Zsinat idején rámutatott arra, hogy az igazi keresztény közösségek egyre ritkábbak lesznek és szóróvanná válnak a szekularizált világban... sok jóra való keresztény teljesen magára hagyottan, egyedül érzi magát az irodában, a gyárban vagy a munkahelyen. Krisztusi hitével egyedül áll társai között, magatartását naponta támadják és szüntelenül kifogásolják keresztény elveit. Jézus megígéri nekünk a szentlelket, hogy nem hagylak árván titeket.

Feladatunk példát adni az Atyával való kapcsolatáról. Mindig készek kell hogy legyünk tanúságot tenni Krisztusról. Ez a missziós feladat, ezt csak a Szentlélekben tehetem.

Ferenc pápa gyakran mondogatja: „Szeretnék egy missziós Egyházat!” – amely hirdeti az evangélium örömhírét. Az evangelizációs felhívás az, amely a keresztény szívében visszhangzik, felismerve Szent Pál szavainak mélységét: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16), napról napra sürgetőbb. Ma már nem csak az evangélium szükségességéről beszélhetünk, hanem a világban egyre fokozódó gonoszság nyomása alatt fel kell ismernünk az evangélium elsődleges sürgősségét és elkerülhetetlenségét nemcsak a való világban, hanem a virtuális világban, kibertérben is. Ahová a mai ember menekül, bújik és keres mély vággyal a szívében egyfajta reményt, életértelmet, megértést és elfogadást, amit a valóságban nem talál meg.

Az Egyház, amely "az Apostolok Cselekedeteihez nagyon hasonló helyzetben találja magát, elmerülve egy idegen kultúrában".

Az egyes országoktól függően bizonyos eltéréseket jeleznek, de vannak érintkezési pontok is. Számos püspöki konferencia egyetértett abban, hogy Európában "az új evangelizáció mindenekelőtt az egyháztól és a hittől eltávolodott emberek, a megkeresztelt, keresztény identitásukat veszített emberek megszólításából áll." Más szóval a keresők az evangelizáció által személyes kapcsolatot alakítsanak ki Krisztussal." Az új evangelizációval kapcsolatban az

Egyház másik aggálya Európában, hogy „szembe kell néznie a társadalom változásaival, új feltörekvő kultúrákkal és fokozódó szekularizációval, amelyben nincs többé helye a kereszténységnek vagy általában a vallásnak.” Az eredményül kapott felmérési jelentés szerint általános az a felfogás, hogy egyfajta "a keresztény emlékezet törlése"- RESET. (visszaállítás). Ezért logikus, hogy az új evangelizációt nem lehet végrehajtani „új apostoli erőfeszítés és missziós buzgóság nélkül”. Az eredményeket ismertető Jean-Luc Moens, az európai városi missziók koordinátora szerint jó akarat és potenciál van ebben a tekintetben, de szükséges, hogy a keresztények növeljék önbizalmukat és szilárdabbá váljanak identitásukban. Európa és kultúránk identitása a kereszténységre épült.

Társadalmunkban egyre gyakrabban beszélünk az iszlámról, mint valami új dologról, de ez nem igaz. Az iszlám régóta jelen van Európában, már a 8. században a muszlimok kiterjedtek például az Ibériai- félszigetre – mai Spanyolország. Bár a kereszténység és az iszlám kapcsolata soha nem volt egyértelmű, sok konfliktus, de együttműködés is előfordult, fontos megérteni, hogy az iszlám Európában nem új keletű jelenség. A 2 vallás közötti különbségek bonyolítják, de nem zárják ki az együttélést. De mindenki a saját maga tisztelettartásában.

Az iszlám és az európai társadalom közötti nagy különbség jelentős, különösen az egyre inkább szekularizálódó nyugati országokban, másrészt az iszlám világnak más a dinamikája, és a többszöri próbálkozás ellenére a politikai iszlám itt is meghatározó elem.

Az integráció- beolvasztás alatt nagyrészt olyan dolgot értünk, ami a bevándorlókat érinti, de másrészt az integráció nagymértékben érinti a hazai többséget is. A bevándorlók országba érkezése megváltoztatja a társadalom összetételét, ezért fontos megérteni, hogy az igényei is változnak. Fontos közelebbről megismerni, tudni ennek a vallásnak tényezőit. Itt van a terrorizmus amit gyakran összekötünk az iszlámmal.

A terrorizmus kérdésének megértésében egy alapvető lépés annak megértése, hogy az iszlámnak nincs egy formája. A szunniták és síiták alapvető megosztottságán kívül ennek a vallásnak számos más alcsoportja is van. A radikális iszlám képviselői a muszlim vallás nagyon leegyszerűsített értelmezése felé hajlottak, ami a kereszténység egyfajta ellentéte, amely túlságosan fekete-fehér világnézetet mutat be. A probléma tehát abban rejlik, hogy leegyszerűsítették a Korán nagyon összetett kifejezéseinek jelentését, és másképpen értelmezték a szavak jelentését, mint például a dzsihád szót, másképp, mint ahogyan azt eredetileg szándékozták.

Aggodalomra okot adó kérdés, hogy az iszlám hoz-e még erőszakot Európába, de ez nem fenyegetés. Az elmúlt évtizedek terrortámadásainak többségét a nacionalizmus motiválta, nem a vallás, az ilyen típusú terrorizmussal sokkal könnyebben lehet tárgyalni, és így harcolni is lehet ellene, mint a vallási indíttatású terrorizmussal. Európa problémája az iszlám kérdésében, hogy az országok nem rendelkeznek a szükséges tudással, és nem rendelkeznek határozott hozzáállással az iszlámhoz. Itt van a migráció kérdése...

Az, hogy az országok hogyan reagáltak a migrációs hullámra, elsősorban a történelmi körülményeken alapul. Nyilvánvaló, hogy az egykori gyarmatosító országok, amelyek nagy tapasztalattal rendelkeznek a lakosságcserevel kapcsolatban, más hozzáállással rendelkeznek, mint az olyan országok, mint Szlovákia vagy Magyarország. A menedékkérőknél viszont fontos, hogy a törvények alapján járjunk el, nemzetiségtől és vallástól függetlenül egy-egy konkrét ügyet kezeljünk. annak eldöntésekor, hogy a kérelmezőnek van-e menedékjoga, sokkal hatékonyabb lenne, ha ebbe a folyamatba nagymértékben bevonnának szakértőket, akik nagyon gyorsan ki tudnák deríteni, hogy a kérelmező valóban menedékjogra szorul-e.

A keresztény és muzulmán vallású polgárok együttélése egyáltalán nem lehetetlen, ahogy az első pillantásra tűnhet. Fontos azonban, hogy ismerjük és megértsük e vallások közötti különbségeket és közös metszéspontokat, és ezek alapján olyan politikát és környezetet alakítsunk ki, amely mindkét vallású polgárok számára elfogadható lesz.

A következő terület ahol szükségessé válik az új evangelizáció – a kibertér. És ez érinti nemcsak a mindennapi életünket, hanem az egyházat is.

Az egyházon belül nem mindegy, hogy kinek milyen rangja van vagy pozíciója hierarchikus rendszerébe, püspök, áldozópap vagy laikus hívő. Ezen a téren már nem támaszkodhat a hatalomra. Ez már nem önálló (szolgáló) hatalom. Viszont erkölcsi befolyásért folyamodnia kell. Nem az számít, hogy az ember milyen rangot és pozíciót tölt be, hanem az, hogy milyen módon képes megszólítani az emberek szívét és elméjét. Hívők közösségeiben gyakran tapasztalható csak amolyan megszokott vallási formalitás. Ki kell jutni a templomokból és ez a szó mentális értelmében is: átlépni azokat a határokat, amelyekben korábban mozogtunk. XVI. Benedek pápának gyönyörű elképzelése volt arról, hogy a templomnak legyen udvara a pogányok számára is. Hely a keresőknek a templomban. Ez nagyszerű, de nem elég. Jorge Mario Bergoglio bíboros egy nappal Ferenc pápa megválasztása előtt ezt mondta: „Van egy gyönyörű kép az Apokalipszisben, ahol Krisztus az ajtóban áll és kopogtat. De Krisztus ma belülről kopogtat. Ki akar menni. Ki akar jutni abból a templomból, ki akar jutni a kinti térbe. És követnünk kell őt.

Az Egyháznak, a templomnak diagnosztizáló szerepet kell kidolgoznia, és meg kell vizsgálnia az idők jelét –a mai naphoz igazodást. Megújulást. (AGGIORNAMENTO). Fejlesztenie kell a megelőzés szerepét. Egy morális-immunrendszer részesévé válni a mai idők fertőzései ellen, mint a populizmus, a nacionalizmus, korrupt politikák vagy a vallási fundamentalizmus. Ezek a ma "koronavírusai". Manapság az egyháznak nem terjesztenie, hanem éppen ellenkezőleg, immunrendszert kell teremtenie ellenük. Ezenkívül további sebgyógyító terápiát kell létrehoznia.

Az egyháznak segítenie kell begyógyítani ezeket a sebeket, és közel kell lennie az emberekhez. Szerintem ez a külső küldetés. És ott van a belső. Jó, hogy vannak keresztény közösségek, plébániák, kolostorok, mozgalmak. De őket is át kell alakítani. Az ima, az élet és a tanulás közössége, ahol szabad vitán keresztül keresik az igazságot. Mint anno idején, amikor az első egyetemek jöttek létre – ez volt az egyetem lényege. Nem csak egy diplomagyár vagy

információszerzés. Ez egy olyan közösség, ahol az emberek emberi lényként fejlődnek. A keresztény közösségek a közös ima, a beszélgetés és a tapasztalatok megosztásának helyszínei legyenek. Van tapasztalatom ezzel kapcsolatban. Plébániáinkon, templomainkban nekik kellene szentelni magunkat, beszélgetünk a Bibliáról, sőt vitázni is esetleg. Nyitottá lenni, élettapasztalataikról beszélgetni. Nemcsak a szentségek kiszolgáltatásra fektetni a hangsúlyt. Ez teljesen más lenne, mint az a templom, ahol vasárnap jön a pap, miséznek és elszalad a következő templomba. És az ember, hívő úgy érzi, hogy ott él az Egyház, mert ott van a vasárnapi mise. Itt nyugodtan beszélhetünk amolyan "Potyomkin faluról". (szerintem) Az egyetem mint hallgatói és oktatói közösség modellje vagy a tábori kórház modellje inspiráló kép lehet az egyház számára a jövőben. (Persze) Óriási változásokat igényel nemcsak szerkezetileg, hanem mindenekelőtt mentálisan. De ez lehetne a megoldás, új rálátás.

Másik tény, hogy mára megdőlt a határvonal a hívők és a nem hívők között. A fő vonal az "elfoglalt" és a keresők között húzódik. Ott vannak az amolyan hagyományos keresztények, akik a templomban jól érzik magukat, és nem akarnak kommunikálni az őket körülvevő világgal. Aztán vannak, akik dogmatikus ateizmussal foglalkoznak, nekik sem mindegy hogy kommunikáljanak kifelé. Viszont itt a tény, hogy az úgynevezett „elkötelezett” keresztények száma csökken, de a kereső keresztények száma növekszik. A hívők között is, akiknek a hit nem csupán az atyák öröksége vagy amolyan ideológia, hanem út, életvitel. Vannak olyanok is, akik első ránézésre hitetlennek mondják magukat, de ha beszélünk velük, lelkileg nyitott, kereső emberek. Nem arra koncentrálok, hogy valaki hívő vagy hitetlen. Arra kell koncentrálni, hogy zárt elméjű emberről van-e szó vagy sem. A kereszténységnek vonzónak kell lennie a keresők számára. Persze az Egyházunk a hagyományos kereszténységre koncentrálni ami jó, de másképpen kell átadni ezeket az értékeket. Itt van már az a tény is, hogy a fiatal generáció még a falvakban is inkább az internetes világban él, mint a hagyományos "egyházi" világban.

Ki kell lépni az egyre üresebb terekből. És meg kell keresnünk Galileát, ahol találkozunk az élő Krisztussal. A mai Galilea pontosan a keresők világa. És lehet, hogy éppen a pogányok Galileája az. Ne csak a hívek kis maradékára koncentráljunk. Ferenc pápa szépen idézi és kommentálja Jézus példázatát, miszerint a jó pásztornak néha el kell hagynia a 99 engedelmes bárányt, és az elveszett 1 bárány után kell mennie. A pápa azt mondja, ma lassan olyan fordított helyzetben vagyunk, amikor nem csak az 1 engedelmes bárány mellett kell lennünk, hanem meg kell keresnünk a 99 elveszett bárányt is. Pontosán ez a helyzetünk. Van néhány hívünk, akikről nekünk is gondoskodnunk kell, de különösen azokról, akik a hagyományos kereszténység teréből kerültek ki. Lényeg az, hogy velük együtt keressük a kereszténység új formáját, amely Krisztus erejét hordozza a társadalomban. Akinek ereje van, isteni ereje új életre támasztani.

Jelencsics Erich Gábor plébános

plébániai adminisztrátor